Навік завмерли брови в спогаді суворім,
Руці вже не виводить дивне дійство слів,
Ми вже ніколи з Вами більш не поговорим
Про Київ рідний і такий же рідний Львів.

Вже Вам не спалахнути дотепом яскравим
І жартом не сипнуть, щоб сіллю очі пік,
Що це й робили Ви безоглядно, по праву,
Яке запевнив Вам Ваш матріарший вік.

Що чужина? Що старість? Ночі й дні без ліку,
Думки, слова, книжки — минувшина століть.
Сучасність? Ні — Ви не змогли добу безлику
Пізнати глибше, зрозуміти й відтворить.

Для кого й пощо? Дар Ваш — Богом дане диво —
Думок і почуттів цей первородний плід,
Воно, це диво дивне, нас усіх водило
У Вами вичаруваний Далекий світ*…

Форзиція цвіте полум'яно-вогнисто,
Зірчасті пелюстки до сонця розтуля,
Квітневий теплий вітер нанизав намисто
На гладкі поворозки вербного гілля.

Та за вікном, немов промерзлі, ще зимові,
На теплий з цегли мур схилившись упритул,
На їхній, нам чужій незрозумілій мові
Безлисті клени тужать… І довкільний гул,

І брязкіт, скрегіт колій, автострад, причалів,
Гудки й сирени авт, і корабельний рев
Кімнатну тишу трощать й ність кінця печалі
В зіницях, що погасли, в розшумі дерев.

Та не журітеся, бо це ж не в Вашім стилі!
Вам жити й жити ще судилось стільки літ!
То під високим небом рідного Поділля
Новітній Тодір Сокір** встає на повний ріст
У вічнім сяйві українських сіл і міст!

***

---

* "Далекий світ" — назва твору Г.Журби
** "Тодір Сокір" — назва твору Г.Журби